

*hayat bu!
kimi seyreder var gücüyle
kimi yaşar var düşüyle...*

7

İlk önce deniz kenarında bir tur atan fayton kasabanın sokaklarından usul usul ilerliyordu. Dükkânlar henüz açılıyor ve sokaklar yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlıyordu. Masaldan fırlamış kıyafeti içinde inanılmaz derecede mutlu olan Handan kâh gökyüzüne kâh denize bakıyordu. Sokaktakiler şaşkındı. Mecnun ise tanıdıklarına rastladığında şapkasını sallayarak neşeyle selam veriyordu.

Tek başına yürüyen bir kadın onu tanıdı ve bir faytona bir Handan'a bakıp sadece, "Aaaa!" diyebildi.

Dar bir sokakta, ekmek almış evine dönen iki çocuk birbirlerine faytonu göstererek gülümsedi. Biraz ileride tek başına yürüyen bir adam, "Allah Allah!" diye söylendi.

Kırlı yaşlarda balkonda kahvaltı eden bir çift vardı. Atların şıkırtısını duyan adam karısına dönüp, "Bu bizim Deli Mecnun değil mi?" diye sordu. Gördüğü tablo karşısında şaşırarak kadın, "Eeee... Eeveet," dedi. "Arabadaki kadın kim peki?"

Yaşlıca iki kadın geniş bir sokakta yürürken önlerinden fayton geçince durdular, şaşırarak bir süre arkasından baktılar ve kadınlardan biri arkadaşına sordu: "Ayol bu kadın kim? Deli mi?" Gördüklerine anlam veremeyen diğeri dudaklarını kıvrarak cevap verdi. "Bilmem. Artist filan herhalde."

Bir kadın kızına, "Kim bu kadın?" diye sordu ve etrafını iyice inceleyip ekledi: "Film mi çekiyorlar kıı?" Kızı hemen cevap verdi. "Herhalde... Ama kameralar falan nerde?"

"Turist gezdiriyorlar herhalde," diye tahmin yürüttü dükkânının önünde oturan bir adam. Yanındaki yaşlı adam ise, "Allah Allah! Bu yaşma geldim, hiç böyle de bir turist görmediydim burada," dedi.

*

Kahvaltı masasını toplarken aklına bir şey gelen Aysel salona gidip Nurcan'a telefon açtı. "Günaydın kız, kalktın mı diye baktım."

"Kalktım kalktım kahvaltı ediyoruz."

"Rıza çıkmadı mı daha?"

"Şimdi çıkar."

Aysel planların aksamasından hoşlanan bir insan değildi, bu yüzden emin olmak istedi. "E iyi... Gidiyoruz değil mi şu kumaşla boyaları almaya?"

"Tabii tabii. Aysel kız..."

"Efendim?"

"Öğlen de beraber döner yer miyiz?"

"Ayyy Nurcaaan! Maşşallah boğazına yani! Kahvaltı ederken öğle yemeği düşünüyorsun!"

"Ay ne yapayım, çok seviyorum dışarda yemeyi." Ne güzel şöyle geleni geçeni izleye izleye yeriz, değişiklik olur diye düşünerek güldü.

"Tamam tamam yeriz. Hadi gel gecikmeden de çıkalım."

"Bir saate kalmaz gelirim."

"E iyi hadi o zaman. Görüşürüz."

*

Mecnun kahvaltı verilen bir mekâna vardı ve insanların arabalarını park ettiği yerde faytonu durdurdu. İnip önce biraz atları sevdi, sonra da elinden tutarak genç kadının faytondan inmesine yardımcı oldu.

Deniz kenarında bir masaya gidip oturdular. Garsonlar kapıda bir araya gelmişlerdi; şaşkın bir halde kimi faytona kimi Handan'la Mecnun'a bakıyordu. Mecnun onların bu haline gülerek bağırdı: “Heyyy aslanım, kahvaltı vermiyor musunuz?”

İçlerinden biri uykudan uyanmış gibi gözlerini kırıştırarak hemen yanlarına gitti. “Veriyoruz tabii... Tabii... Yani... Buyrun... Ne alırsınız?” dedi ve belli etmemeye çalışarak her ikisinin de kıyafetini inceledi.

Keyfi yerinde olan Mecnun gülümseyerek sordu: “Açıkta bir şey mi var?” “Yok abi de n'oldu size? Yani niye böyle giyindiniz? Yani demek istiyorum ki buralarda şey mi... Film filan mı çeviriyorsunuz?”

Mecnun ciddiyetle cevap verdi. “Aslında evet... Tarihi bir film!”

“Haaa... Tamam o zaman... Ben kahvaltıyı hemen hazırlıyorum.”

“Belki bir-iki sahneyi de burada çekebiliriz... Patrona bi söyle istersen.”

Garson koşturarak içeri girerken Handan kakhaha atmamak için kendini zor tutarak söylendi. “Mecnun deli misin sen? Hadi beni kimse tanımıyor ama seni tanıyan biri çıkacak, yalan söylemesene!”

“Dur yaaa, az kafa bulalım... Gördün mü milleti yolda, nasıl bakıyorlardı?”

Handan başını sallayarak gülümsedi. “Eveet!”

Mecnun garipseyen bir yüz ifadesi takınarak, “Sanki hiç kontes görmediler ömürlerinde...” dedi.

“Hiç yani!” dedi Handan ona katılarak.

Kahkahayla gülmeye başladılar.

*

Yannis bahçedeki masada gazete okuyordu. Az ileride günlük futbol mücadelesi başlamıştı. Rafet golü yiyince Atlas topu eline alıp durdu ve hemen şikâyetini ilettili. “Off babanne yaaa! Oyna-ya-mı-yor-sun! Hep gol hep gol! Sıkıldım ben...” Yannis'in gazeteden başını kaldırmadan gülümsediğini görünce yan gözle ona bakarak sözlerini sürdürdü. “Oynayamıyorsun sen Rafet! Çünkü...”

Masaya oturan Rafet, “Çünkü?” dedi nefes nefese.

“Çünkü yaşlısın!”

Rafet onu taklit ederek, “Sensin yaşlı!” dedi.

Çocuk Yannis'e yanaştı. “Senle oynayalım mı?”

Alacağı cevabı bile bile her gün aynı soruyu soran çocuğun inadını takdir eden Yannis başını iki yana sallayarak konuştu. “İh... Biliyorsun... Futbolu sev-mi-yo-rum...”

“Ama ben oynamak istiyorum.”

“Baska sey yapalım?”

“Ne?”

Adam diz çöküp ellerini yere koydu ve “Atla hadi,” dedi sırtını işaret ederek.

Çocuk neşeyle sırtına zıpladı.

Rafet su içerken ikisine gülümseyerek bakıyordu.

Atlas, “Hadi yarış yapalım,” diye bağırdı.

Yannis başını çevirip, “Olmadi bak... Yannis yaris sevmez...” dedi ve onu sırtında zıplatmaya başladı. “Hizli gitmek var ama yaris yok... Tamam?”

Atlas düşmemek için çabalarlarken kakhahalar atıyordu. “Tamam.”

*

Aysel ve Nurcan ellerinde iki poşetle bir dükkândan çıkıp kol kola girerek yürümeye başladılar. Aysel söyleniyordu. “Ben bu işi beceremiyorum ama hadi bir daha deneyelim.”

Nurcan başaracaklarına emindi. “Geçen sefer desenleri çizemedik ay, ondan olmadı.”

Aysel göz ucuyla ters ters baktı arkadaşına. “Doğru dürüst kursa gitmediğimizden tam öğrenemedik desene şuna sen.”

“E o da var tabii de... Bizim Seyide bana anlattı o dersleri.”

“Hıı... Seyide’nin kendine hayrı var da bi de sana ders anlatacak... Ayol kadının iki cümlesi arasında beş kişiye kahve pişiriyorum ben be!”

“E iyi işte... Tane tane anlattı...”

“İyyy bırak şu uyuz kadını...”

O sırada bir dönerci dükkânının önüne gelince Nurcan durup dışarıdaki boş masaları işaret etti. “Burda yiyelim pek güzel buranın döneri...”

“E iyi... Boğaz uzmanımız sensin.”

Geleni geçeni seyredecek şekilde yan yana oturdular ve siparişlerini beklemeye başladılar. Karşıdaki kaldırımdan bir kadın geçiyordu ve on bir-on iki yaşında bir kızın elini tutmuştu. Nurcan arkadaşını dürtüp, “Ay şu Nezihoğulları’nın gelini değil mi?” dedi bakışlarıyla işaret ederek.

Aysel dikkatle baktı. “Hıı... O! Kızının da elinden tutmuş... Herkes torunu sanıyor haberi yok,” dedi gülererek. Şöyle bir düşündü ve hayattaki önemli başarısızlıklardan birine parmak bastı. “Çok kart evlenmek de kötü işte!”

Nurcan ayranını açmaya çalışırken düşündü, bazıları bazı şeyleri istese de başaramazdı, bunun için şans gerekirdi elbet. “E bu da güzel değildi ki n’apsın Aysel? Nezihoğulları’nın ilk gelini ölmesee hep bekâr kalacaktı ya, şansını varmış...”

Dönerlerini yemeye başlamışken faytonu gördüler. Aysel lokmasını yutamadan, çatal elinde öylece kalakaldı. Nurcan ise ağzı açık halde, elindeki ayranı masaya bırakmadan faytonun önlerinden geçişini izledi.

*

Kahvenin en kalabalık saatlerinden biriydi, dışarıdaki masalar hemen hemen doluydu. Uğur beş kişilik bir masada oturmuş sohbet ediyordu. Melih bazı müşterilere çay servisi yapıyor, Mete de boşları topluyordu.

İçeride bir masaya oturmuş kitap okuyan orta yaşlı bir adamdan başka kimse yoktu.

Uğur’un oturduğu masada, ülkenin dört bir yanından gelip emekli olduktan sonra oraya yerleşen, yaşları elli beş-altmış arası müşteriler vardı. Bir saat kadar önce Midilli’den geçiş yapan Fransız bir turist motosikletiyle uğrayıp çevre hakkında birçok soru sormuştu. Kahvedeki gençlerden İngilizce bilen birkaçı biraz sohbet edip adama yardımcı olmuştu, o gittikten sonra da ne konuştuklarını anlatmışlardı: Turist tedirgindi, kamp kurarsa başına bir şey gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyordu.

Bu minvalde başlayan tartışmada konu gelip ön yargıya dayandı. Bazıları ön yargının başka bir ülkede koruyucu özelliği olabileceğini savunuyordu. Kimi buna karşı çıkarken içlerinden biri Fransız’a hak vererek, “Bırakın başka ülkeyi ben şimdi şurdan bilmediğim bir şehre gitsem tedirgin olurum,” dedi.

Konu Güneydoğu Anadolu Bölgesinde yaşanan sorunlara geldiğinde ise herkes çözüm önerilerini sundu, politikacıların beceriksizliği konusunda hemfikir olundu. Emekli felsefe öğretmeni Soner toplum doğası üzerine uzun bir nutuk attıktan sonra sözünü bağladı: “Dünyanın her yerinde var böyle dertler yani, bir tek bizim ülkede değil!”

Tüm konuşmaları dikkatle dinleyen Uğur düşünceliydi. “Doğru ama insanın aklı almıyor bazen... Hepimiz insanız, hepimiz şu dünyadan gelip geçiyoruz... Nedir bu ayrılığa sebep?”

Aslen Vanlı olan ve uzun yıllar İzmir civarında memurluk yaptıktan sonra emekli olup Foça’ya yerleşen Adnan cevap verdi. “Cehalet de! Âdetler de! Alışmamak de! Tanımamak de... Bak ben

yirmi yıldır buralarda yaşıyorum, hiçbir sorun yaşamadım... Çünkü biz birbirimizi tanıyoruz... İnsan insana dokunana kadar..."

Özel şirketlerde yıllarca halkla ilişkiler uzmanı olarak çalışan Samim konuyu kesin bir teşhisle noktalamak istedi. "Bence ön yargı... Bütün bu sorunların sebebi bu. Çoğu insan, tanımadan etmeden, şöyle bir bakıp beriki hakkında fikir yürütüyor... Bütün mesele bu... Ön yargı..."

Adnan sordu: "Sende yok mu, yani hiç mi ön yargın olmadı?"

Samim şöyle bir düşündükten sonra, "İh... Yok..." dedi. "Tüm insanlar aynıdır benim için. Yani adam kısa olur şişman olur, Hristiyan olur Müslüman olur, Laz olur, Alman olur, buna göre karar veremezsin ki! İlle de bileceksin o insanı evvela."

Uğur araya girdi. "Bence ön yargısız insan yok... Hepimizde az çok ön yargı var maalesef."

"Ne var bunda zor olacak Uğur? Akıl var mantık var! Herkes insan diye düşününce çözersin bu işi. Ben öyle çözdüm, çözmesem yıllarca halkla ilişkiler işini yürütemezdim."

Bu açıklama masadakilere pek inandırıcı gelmedi ama başlarını salladılar, düşününce en mantıklısı buydu tamam ama yaşarken olmuyordu işte!

*

İki arkadaş eve yaklaşmışlardı ama hâlâ faytondan bahsederek eğleniyorlardı. Nurcan durup Aysel'in omzuna tutunarak, "Ay ben bütün gün gülerim artık buna," dedi.

Aysel gördüğü her şeyi hafızasına resmetmişti. "Gördün değil mi, sen de gördün! Kadın resmen deli. Bi küpeleri eksik." Nurcan'ı dürterek kakhaha attı. "Yoksa küpeleri de var mıydı, sen gördün mü kız?"

Gülüşürlerken Nurcan Handan'ı taklit ederek konuştu. "Ayyy şöööyle de oturmuş... Acaba kendini ne zannediyor?"

"Bence bu küçükken İngiltere kraliçesi falan olmak istemiş... Hatta kral bunu istemeye gelmiş ama anası babası vermemiş..." Eliyle deli hareketi yaparak sözlerine devam etti. "Ondan böyle tırlatmış."

Nurcan gülmesi hafifleyince zar zor konuştu. "Ayyy Aysel ayyy! Karnım ağrıdı gülmekten... Sana da çok şaşırdım yani!"

"Niye kıı?"

"Ay bu deli karıyla Uğur arasında bir şey var sanmıştın ya... İlahi!"

Aysel başını sallayarak ciddi bir tonda, "Ama ben bunu gördüğümde normaldi kız! Nerden bilebilirdim tımarhane kaçkını olduğunu," deyip kakhaha attı.

Nurcan bu konuda herhangi bir noktayı atlamak istemiyordu. "Ya bizim deliye ne demeli? Kurulmuş faytona..."

"Aman... Ona bakma! Buralarda deli olduğunu bilmeyen mi var? Adı Mecnun bir kere."

"Yine de orda görünce şaşırdım."

"Niye?"

Nurcan düşündü ve neden şaşırdığını bilemedi. Şaşırmamanın nedeni mi olurdu canım! "Bilmem. Şaşırdım işte."

"Mecnun'a şaşırmadım ben. O geçen bizim Nigar'a n'apmış duymadın mı sen?"

"Napmış kız?"

"Nigar bi saksı çiçek beğenmiş... Unuttum tuhaf bi adı var çiçeğin... Bi çiçek işte..."

Nurcan arkadaşının bir şey anlatırken ikide bir durmasına sinir oluyordu. Sabırsızlıkla sordu: "Eeee?"

"Pahalıymış çiçek... Çok beğenmiş Nigar, hemen almış, çantasından parasını çıkarırken bizim Mecnun dır dır konuşuyormuş her zamanki gibi... İşte şu müziği sever, şöyle gölge ister, böyle su ister... Nigar da demiş ki 'Aman be Mecnun, nüfusuma mı alıyorum çiçeği! Öfff! Altı üstü çiçek işte!'"

"Eeee?"

“Mecnun çiçeği bir hışımla almış Nigar’ın önünden. ‘Manavdan patates mi alıyorsun sen? Hadi! Ruhsuz şey! Yok sana çiçek miçek, hadiiii!’ demiş.”

Nurcan güldükten sonra sordu: “Nigar n’apmış?”

“N’apsın, para elinde kalakalmış. ‘Deli sen de! Ne biçim iş yapıyorsun? Sen bu kafayla para mara kazanamazsın,’ demiş. Mecnun da, ‘İstemem senin paranı! Sen git o parayı bir saksıya dik! Anca o yakışır senin balkonuna,’ demiş.”

Aysel elindeki paraları saksıya diyor gibi yaptı ve katıla katıla güldüler.

Gülmeleri geçtiğinde Nurcan kalbinden yükselen acıma hissini dile getirmek istedi. “Haklı valla Nigar! Bu kafayla adam olmaz bu çocuk! Anası babası öldüğünden beri serada... Eşek kuyruğu gibi ne uzuyooo ne kısalıyooo.”

Aysel arkadaşına hak verdi ve kol kola girip yürümeye devam ettiler.

*

Kahvedeki sohbet devam ederken faytonu gören herkes o tarafa bakmaya başladı. Tam önlerinden geçerken herkes şaşkınlıkla sandalyesinden kalktı.

Uğur da şaşırılmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu, bazıları Mecnun'u tanıyınca kafaları iyice karıştı. Samim, “Aaaaa, deli bunlar,” dedi.

Herkes yerine otururken Uğur gülümseyerek sordu: “Hiç ön yargısı olmayan sendin değil mi Samim?”

Halkla ilişkiler uzmanı bu soruyla afalladı. “Ama bu... Bu... Bu şey ama... Yani...”

Adam dile getirdiği yargıyla ilgili bir açıklama ararken, herkes acaba ne diyecek diye merakla bekliyordu.

*

Bir mahallenin kenarında bulunan arsada yedi-sekiz yaşlarında kızlı erkekli bir grup çocuk yakar top oynuyordu. Faytonun geldiğini görünce o kadar sevindiler ki birkaçı neşeyle zıplamaya başladı. Mecnun çocukların coşkusunu görünce durdu.

Çocuklar faytona yaklaşınca içlerinden birinin babasını tanıyan Mecnun aşağı indi ve hepsiyle biraz muhabbet etti, atları sevdirdi, sonra da hepsini faytona bindirip etrafta şöyle bir tur attı.

Handan indiği yerden gülümseyerek onları izledi.

Çocuklar oyun yerine dönerlerken Mecnun genç kadının faytona binmesini beklemeye başladı.

Handan eliyle işaret ederek, “Biraz bekler misin?” diye sordu ve adam kafasını sallayınca çocukların yanına gitti. “Merhaba. Ben de bu oyunu çok severim... Biraz ben de oynayabilir miyim?”

Çocuklardan bazıları gülümseyerek, bazıları çekingen bir tavırla başını salladı. Kızlardan biri Handan’ın elbisesini tepeden tırnağa inceledi, kadının kendisine gülümsediğini gördüğünde ise önce şaşırıldı, sonra da kocaman gülümseyerek karşılık verdi, ön dişleri yoktu.

Handan kıza, “Ne güzel gülüyorsun sen,” dedikten sonra diğerlerine döndü. “Eeee... Beni de alıyor musunuz aranızda?”

Çocuklar e iyi bari anlamında başlarını sallarlarken eşi olmadığı için kenarda bekleyen bir oğlan, “Hem ben de oynarım,” deyiverdi.

Aralarında en yapılı görünen oğlan Handan’ın elbisesine bakarak, “Sen karşı takımdasın,” dedi ve kenarda bekleyen oğlanı takımına çağırınca oynamaya başladılar.

Mecnun keyifle oyunu seyretmeye başladı.

*

Kahvedeki tartışma uzadıkça uzamıştı ve Uğur artık konuyu noktalamak istiyordu. “Hiçbirimiz için ön yargıdan kurtulmak kolay değil, başkasına değil kendimize dikkat etmemiz lazım.”

Farklı konularda Samim’le sık sık fikir ayrılığı yaşayan Mahmut hemen araya girdi. “Yaaa Samim, bak, asıl ön yargısız olan kimmiş? Uğur abi!”

Samim bozularak önüne bakarken Uğur itiraz etti. “Bu da doğru değil.”

Mahmut hatırlattı. “Niye? Lafımızın üstüne oldu işte olay... Kadına nerdeyse hepimiz deli dedik, sen bir şey demedin.”

“E çünkü siz bu kadını ilk defa gördünüz ama ben daha evvel gördüm.”

“Nerde gördün?” diye sordu Adnan merakla.

“Geçenlerde... Birkaç hafta önce bir gece Melih’le mal almış buraya dönerken bu kadının arabasına arkadan çarptım.” Gülererek ekledi: “Bu faytona değil aman ha! Arabasına çarptım.”

Melih hemen atıldı. “Ama suç ondaydı usta!”

Uğur Melih’e dönerek, “Hah işte, ben de bunu diyorum,” diyerek eliyle genci masaya çağırdı. “O gece bu kadın, arabasına çarptık diye bize söylendi mi?”

“Bir de söylenecek miydi? Suç ondaydı... Deli gibi fren yaptı!”

“Durup dururken mi deli gibi fren yaptı Melih?”

“İşte... Tosbağa vardı yolda... Ona çarpmamak için...”

Uğur sakince sordu: “Pekiii Melih, suç kimdeydi?”

Biri hemen açıkladı. “Sizde! Arkadan çarpan suçludur.”

“Yaaa... Peki Meliiih, bu durumda sen napardın?”

“Ben kaza yapmazdım ki. Öyle deli gibi fren mi yapılırdı?”

“O zaman kaplumbağa ölürdü Melih... Belki de bir çocuğun kaplumbağasıdır o...”

Masadakiler konuyu tam anlayamadı, Melih ise n’apalım der gibi omzunu silktikten sonra düşünceli bir hal aldı.

*

Rafet bahçeye çıkarken faytonun sesi duyuldu. Atlas ve Yannis masanın dibine oturmuş legolardan kale yapıyorlardı. Hepsi birden faytona baktı ve...

Gözleri hemen atlara takılan Atlas yüzünde güller açarak tepeden tırnağa atları süzdü. Mecnun faytonu park alanında durdurdu ve kapıyı açıp Handan’ın inmesine yardımcı oldu.

Rafet ağzı hafif açık, bakışları azıcık endişeli bir halde olduğu yere mihlanıp kalmıştı. Handan ve Mecnun yanlarına doğru gelirken genç kadının kıyafetini inceleyerek ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yannis önce gülümseyerek Handan’ın yüzüne baktı, sonra da gözü elbisesinin kabarık eteğine takıldı.

Genç kadın Rafet’e gülümseyerek sordu: “Eeee? Buyrun oturun, bir çay içelim demek yok mu?”

“Ay buyrun buyrun!” Atları ve kıyafeti eliyle işaret ederek sordu: “Bunlar da ne?”

Herkes masaya oturunca Atlas gelip Mecnun’un elini tuttu ve “Bu atlar senin mi?” diye sordu.

“Evet beniiim...” Handan’a dönerek sözlerini sürdürdü. “Yani aslında Handan’ın ama bundan sonra serada benimle yaşayacaklar.”

“Bakabilir miyiiiim?” diye sordu Atlas yalvaran bir sesle.

“Tabii, gel gidelim,” dedi Mecnun ve elinden tutup çocuğu faytona götürdü.

Rafet faytona bakıp güldü. “Pek de süslü bir faytonmuş...” Handan’a göz kırparak ekledi: “Sen de öylesin?”

“Teşekkür ederim.”

“Ayyy çatlatmasana kızım beni! Neler oluyor anlatsana. Nerden çıktı bu fayton? Bu elbise?”

Handan gülümseyerek elbisesine baktı. “Benim... Beğenmedin mi?”

“İh... Güzel... Güzel de yani... Yani ne bileyim...”

Yannis hâlâ elbisenin kabarık kısmına bakıyordu, bunu fark eden Handan çocuklarla oynarken oluşan lekelerle baktığını sanıp, “Top oynadım da gelirken,” diye açıkladı.

Adam onun ne dediğiyle ilgilenmiyordu, etek kısmına eliyle dokunup kumaşı parmaklarının arasında hissetti. “Tafta!”

İki kadın da şaşırıldı. Rafet gülerek sordu: “Aaaa! Sen nerden biliyorsun taftayı maftayı?”

Yannis gülümseyerek açıkladı. “Benim dedem... İstanbul’da kumas satardı. Toptancı.”

Handan ve Rafet dikkatle onu dinlemeye başladılar.

“Sonra babam da Atina’da uzuuun zaman bu isı yaptı.” Gülümseyerek ve kelimeleri doğru telaffuz etmeye özen göstererek ekledi: “Baba mesleği.”

Yannis’in söyledikleri, Rafet’i faytondan ve Handan’ın elbisesinden daha çok şaşırttı. “E hiç bahsetmemiştin,” dedi.

Yannis dudağını büzerek, “Yeri gelmemiş,” diye cevap verdi.

“Ohooo! Ben de Handan’a şaşıyorum. Yıllardır tanıdığım adama bak!” Yannis’in konuşmasını taklit ederek devam etti. “Bir zamanlar dedesi İstanbul’da kumas satarmış, hem de toptancı ama bana söylememiş çünkü yeri gelmemiş!”

“Dedemin İstanbullu olduğunu söylemistim Rafet abla. Türkçemi sormustun, hatırladın?”

“Tamam da sadece İstanbullu dedin. Tüccardı demedin.” Kaşlarını kaldırarak hesap sordu: “Hele kumaş toptancısı olduğunu... Babanı da söylemedin!”

Onun bu kadar alınmasına bir anlam veremeyen Yannis işi şakaya vurmak istedi. “Rafet abla söyleseydim sen gidip kumas alacaktın?”

Rafet başını yana eğerek cevap verdi. “Yok...”

Birden kızarak, “Aman siz de!” deyip faytona baktı. Atlas Mecnun’un kucığında atları seviyordu.

*

Resepsiyondaki bilgisayarın başına duran Maral internetten Ece diye bir arkadaşıyla yazışıyor ve sık sık dışarıyı kontrol ediyordu.

Maral:

Ay görsen inanamazsın, böyle gelin kıyafeti gibi bişi...

Ece:

Ayyy anlatsana nasıl?

Maral:

Dur anlatcam. Yannis de şokta. Anladı bir zırdeli olduğunu tabii... Hahahahaha...

Ece:

E niye öyle giyinmiş?

Maral:

Dikkat çekmek için neden olcak? Ece görsen nasıl sinir bir kadın!

Ece:

E ne konuşuyorlar?

Maral:

Offf duyamıyorum ki burdan!

Ece:

E anlatsana şu kıyafeti detayıyla. Görebiliyor musun?

Ece:

Maraaal...

Ece:

Orda mısın?

Maral bahçede olup bitenleri izlemeye dalmıştı.

*

Nurcan çantasını antreye bıraktı ve salona geçer geçmez Selma'ya telefon açtı. "Alooo... Ayy evde misin Selma?"

"Evet annecim, bu ev telefonu. Evde olmasaydım cevaplayamazdım."

"Aman iyi iyi! Ağız alışkanlığı işte."

"Peki annecim, nasılsın?"

"Beni bırak şimdi! Sana çooook komik bir haber vermek için aradım."

"Neymiş?"

Nurcan coşkuyla güldü. "Kız bizim buraların bi delisi daha oldu!"

Selma merak etti. "Bir delisi daha mı? Öbürü kim?"

"Ay kim olacak Selma! Mecnun tabii!"

"Haaa... Ama Mecnun deli meli değil ki anne... Sen del!"

Konuya giremeyince sinirlenen Nurcan, "Ayyy neyse ne!" diye bağırdı. "İki laf ettirmedin şurda be! Hevesimi kaçırmakta üstüne yok yani!"

"Offf tamam anne tamam. Dinliyorum, anlat.."

"Anlatmıyorum işte! Ben... Komik bir şey anlatayım kızım da gülsün diye telefon açıyorum. Senin yaptığına bak! Ne zaman bir heves seni arasam, o çokbilmişliğiyle hevesimi kursağımda bırakıyorsun! Semra'yı arayıp anlatırım ben de. Hadi güle güle."

Selma, "Anne," derken telefon kapandı.

*

Handan çayından bir yudum alarak sordu: "Bugün kurabiye yok mu Rafet abla?"

"Her gün kurabiye olmaz... Tadı kaçır yoksa..." diye cevap verdi Rafet belli belirsiz bir gururla.

"Ya da biri tarifi anlar," diye takıldı Yannis.

Handan gülümserken Mecnun'la Atlas yanlarına gelip oturdular ve Rafet kendinden emin bir ses tonuyla, "Allah'ın izniyle kimse çıkaramaz tarifini!" dedi. "Sadece ve sadece bana ait! O lezzette kurabiyeyi benden başkası yapamaz!"

Atlas hayranlıkla babaannesine bakarak başını salladı ve Handan'a dönerek sordu: "Sen o kurabiyenin adını biliyor musun?"

"Bilmem. Rafet kurabiyesi mi?"

"Hayır," dedi Atlas ve gururla sözlerini sürdürdü. "Babanne kurabiyesi ooo!"

Bu kadınla torununun ilişkisi Handan'ın çok hoşuna gidiyordu. Gülümsedi. "Oooo! Çok şanslısın Atlascım. Herkesin böyle güzel kurabiye yapan babanesi yok..."

Rafet Mecnun'a dönerek sordu: "Sen de çay içer misin Mecnun? Taze."

"Bilmem," dedi Mecnun ve Handan'a dönerek sözlerini sürdürdü. "Kontes bilir, daha burda mıyız?"

Handan gülerek, "İç çayını, gideriz," dedi.

Rafet Atlas'ı çay istemeye gönderdikten sonra kendi kendine konuşur gibi, "Kontes ha?" diyerek genç kadına döndü. "Handan?"

"Efendim?"

"Neyin nesi bütün bunlar? Bir tür oyun mu?" Kaşlarını kaldırarak konuşmasını sürdürdü. "Çok pahalıya patlamıştır çünkü bu oyun..."

"Yooo... Neden oyun olsun?" dedi Handan sakın bir şekilde.

"Yani oyun değil?" dedi Rafet hayrete düşerek.

"Bundan sonra böyle giyineceğim. Biz o faytonu kiralamadık, satın aldık, sor Mecnun'a."

Adam gülerek, "Evet," dedi kendisine tuhaf bir ifadeyle bakan Rafet'e.

Yannis gülümseyerek takip ediyordu konuşmayı.

Rafet Mecnun'u tanırdı, ne deli bozuk olduğunu bilirdi, ona gülmek olsun diye düşündü. Pek inanmadı. "Nasıl... Yani... Nasıl olacak?" Eliyle Handan'ın elbisesini gösterdi. "Sen hep böyle... Yani... Olmaz..."

"Niye?"

Geri dönmüş olan Atlas yerde arabalarını sürerken konuyla pek ilgilenmiyordu ama Handan'ı sevdiğini düşündü. Genç kadın şimdi de en sevdiği soruyu sormuştu: Niye?

“Çünkü... Şey... Yani bu moda değil ki.”

Rafet'in ne diyeceğini merakla bekleyen diğerleri kahkaha attılar.

Kadın cevabının saçmalığını anlayarak bir açıklama yapmaya çalıştı. “Yani... Kimse böyle giyinmez ki...”

Handan sakince cevap verdi. “E iyi işte, bundan sonra ben giyineceğim.”

“Her yerde mi?”

“Tabii ki her yerde.” Gülümseyerek sordu: “Yoksa beni otele almayacak mısın böyle gelirim?”

Rafet ne diyeceğini bilemiyordu. “Ya alırım tabii de... Şey yani... Tuhaf böyle... Herkes sana bakacak...”

“Baksın,” dedi Handan omuz silkerek.

Rafet konuşmayı sırtarak izleyen Mecnun'un yüzünde beliren ifadeyi görünce söylendi. “Öf sen de be! Gül bakalım... Deli birdi iki oldu başımıza!”

Mecnun ondan makas aldı ve kadının yüzünün aldığı şekli görünce hep birlikte kahkaha attılar.

Sonunda merakını gidermiş olan Rafet kafasını sallayarak, “Ondan çomağını sakladın sen Handan'ı görünce,” dedi Mecnun'a. “Ben de diyorum, bu nasıl hemen he dedi Handan'ın bahçesinde çalışmaya...”

*

Aysel salonda bir kumaşa desen çizmeye çalışırken zilin sesini duyup yerinden fırladı. Kapıyı açıp Nurcan'ı karşısında görünce şaşırıldı. “Ayyy hayırdır? Hani işin vardı?”

“Aman! İşim mişim yok artık!”

“N'oldu kız?” diye sordu Aysel otururlarken.

“Aman ne olacak Aysel? N'olabilir? Selma sinirlendirdi.”

“Selma mı geldi?”

“Offf Aysel, niye gelsin Selma durup dururken? O beni telefonla da sinirlendirebilir biliyorsun.” Burnundan soluyarak genetik bilgisini konuştu. “Babasının kızı!”

“Sakin ol bi önce ve ne oldu anlat.”

Nurcan, kendine acıyıp, acındırmak istediği zamanlardaki yüz ifadesi ve ses tonuyla başladı anlatmaya. “Seninle güle oynaya çarşıdan geldik ya...”

*

Uğur içeri çekilmiş kitap okuyor ve *Yavuz Bingöl*'ün söylediği *Sarı Gelin* türküsüne ayağıyla tempo tutuyordu. Telefon çalınca etrafa baktı. Çocukların meşgul olduğunu görünce, “Ben bakarım,” diye seslendi ve gidip açtı. “Efendim?”

“Baba benim, nasılsın?”

Uğur'un yüzüne bahar geldi birden, oğlunun sesini duymayı hiç beklemiyordu. “Sesini duyup da kötü olmak ne mümkün! Sen nasılsın yavrum?”

“İyiyim babacım iyiyim.”

“Bir yaramazlık yok inşallah?”

“Yok yok... Ben gelecek hafta sonu İstanbul'da olacağım da... Bizim şirket distribütörlük için Türkiye'den birkaç şirketle görüşme kararı almış, beni yolluyorlar.”

Uğur bu haberle keyiflendi. “Ooo... İşler büyüyor ha?”

“Öyle gibi,” dedi Taylan neşeyle.

Uğur ihtiyatla sordu: “Uğrayabilecek misin buraya?”

“Ben de onu söylemek için aradım. Randevuları ayarlayabilirsem bir, belki iki geceliğine gelirim, haberiniz olsun.”

“İnşallah ayarlarsın, özledim be oğlum.”

“Ben de baba. Sen anneme de söylersin artık.”

“Taylaaan,” dedi Uğur hafif sitemkâr bir ses tonuyla. “Sen ara anneni oğlum! Sevindir sesini duyunca.”

Taylan huysuzlandı. “Yapma baba yaaa, sanki annemi bilmiyorsun. Geçen gün aradım, nerdeyse beş dakika hiç konuşamadım. Bana komşuda mı nerde gördüyse bir kız anlatıyor...” Gülerek rica etti. “Uğraştırma beni be baba sen söyleyiver işte.”

“Araaa! Annen o senin. Özlüyor seni.” Gülerek devam etti. “E bi de evlendirme derdinde seni, olacak o kadar.”

“Ama...”

“Aması maması yok, sen arayıp haber ver. Kız mevzularına girerse geçiştirirsin.”

Taylan güldü. “İyi tamam ararım birazdan. Hadi hoşça kal.”

“Sen de hoş kal oğlum,” dedi Uğur ve telefonu kapatıp kendi kendine gülümsedi.

*

Handan’ın Atlas’ı yanına yerleştirdiğini gören Mecnun, “Hazır mısınız?” diye sordu.

Genç kadın, “Bir saniye,” diyerek çantasından çıkardığı MP3 çalarda bir parça ayarladı ve kulaklığı çocuğun kulağına taktı.

Atlas hemen sordu: “Bu ne?”

“Bu gezintiyi bu müzik eşliğinde yapmalısın bence, seveceksin.” Parçayı açtı ve Atlas *Luigi Boccherini*’nin *Minuetto* adlı bestesini dinlerken, “Gidelim,” dedi Mecnun’a.

Onlara el sallayan Rafet torununun neşesiyle keyiflendi.

Epeyce dolaştılar. Atlas Handan’a yüzlerce soru sordu. Faytonda giderken denizi seyretmek özellikle hoşuna gitti ve bakışları sık sık atların yelesine kaydı.

Mecnun arada arkasına dönüp selam çakıyordu, Atlas da her seferinde kakhaha atıyordu.

*

Yannis ve Rafet sohbete devam ediyorlardı. Kadın kaşlarını kaldırıp, “Tuhaf bir kadın, kabul et,” dedi. Düşünceli bir şekilde ekledi: “Bence arkadaşları ölünce tırlatmış biraz.”

“Arkadaşı ölünce mi?”

Rafet onun bunu bilmemesine şaşırılmıştı. Ne konuşmuşlardı yemekte onca saat? “Sana söylemedi mi?”

Yannis hayır anlamında başını salladı.

“E geçen gece masada o kadar sohbet ettiniz. Sana da anlattı zannettim...”

Yannis başını salladı. “Hayir anlatmadi.”

“Çok samimi bir arkadaşları varmış... Okuldan. İş ortağıymış aynı zamanda. Güneş. Adı Güneş’miş...”

Yannis onu ilgiyle dinliyordu. “Eeee?”

“Sonra...” Birden ifadesi değişti. “Şimdi bir şey diyeceğim ama gülme...” dedi.

Yannis iyice meraklanmıştı.

Rafet gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Perde asarken düşüp ölmüş.”

Yannis gülmedi, demek öyle dercesine kaşlarını kaldırdı, düşünceliydi.

*

“Yok ama bu sefer öyle böyle değil çok sinirlendim.”

“Sen de abartıyorsun ama Nurcan! Gerçi...”

“Gerçi?”

“Gerçi kız çocukları hep böyle oluyor...” Arkadaşının ters ters baktığını fark edince bilime başvurdu. “Öyle diyorlar yani... Psikologlar filan... Anneyi rakip görürlermiş... Bilmem tabii... Benim kızım yok.” O sırada çalan telefonla rahatladı ve koşup açtı. “Alo.”

“Anne nasılsın?”

“Yavrurmmm... Taylanım... Ben iyiyim, sen nasılsın kuzum? Ahhh biz de Nurcan teyzenle sizden... Çocuklardan bahsediyorduk... Bak görüyor musun? Eeee ne demişler, kalp kalbe karşıymış oğlum...”

“İyiyim an...”

“Nasılsın bakalım neler yapıyorsun, oralar hâlâ soğuk mu? Valla burada bir kanal Toronto’daki hava durumunu veriyor, sürekli takip ediyorum oğlum, hep seni düşünerek...”

“Burası...”

“Ayyy bugün soğuk, inşallah sıkı giyinmiştir diye diye... Dikkat ediyor musun oğlum, bak hastalanırsın oralarda da çorba yapanın olmaz. E ama ben sana hep diyorum be yavrurum, aç şurda kendine bi dükkân, sanki yoksuluz gittin elin memleketlerine, adını da ekmek parası koydun.”

“Anne beni bi dinler misin?”

“E dinliyorum işte. Söyle çocuğum.”

“Ben on-on beş gün sonra falan gelebilirim. Distribütörlük verecekler bir şirkete, anlaşma için İstan...”

“Ayyy öyle mi? Ne zaman geliyorsun, hangi gün yani? Ayyy şimdi ben uyuyamam da! Zeytinyağlı sarmalar börekler balıklar, revani de yaparım sana! Ne istiyor canın n’olur söyle Taylancım! Alo... Alooo... Alooo Taylan?” Telefonu kapatırken, “Hat gitti yine,” dedi Nurcan’a ve heyecanla anlatmaya başladı. “Kız Taylan geliyormuş.” Şöyle bir düşündü. “İstanbul’da bi işi mi varmış, bi şirkete bi şey mi vercekmiş ne... Aman neyse ne! Oğlum geliyor kız!”

“Gözün aydın kız!”

“Bak görüyor musun, hayırlı evlat işte. Geleceğini öğrenir öğrenmez beni aramıştır o!” Kalkıp yeniden telefona doğru gitti. “Dur Uğur’u arayıp haber vereyim ben, o da sevin sin gariban.” Telefon elinde Nurcan’a dönerek ne kadar şanslı olduğunu vurguladı. “E ne derler bilirsin, kız babaya oğlan anaya düşkün olurmuş...”

Nurcan içten içe bozulsa da gülümseyerek baktı arkadaşına.

*

Maral mutfağa girip Yannis’ten yardım istedi. “Yannis, bilgisayara bir şey oldu, kapadım açtım, fişten de çektim taktım ama açılınca ekran mavi oluyor, bakabilir misin?”

Yannis ellerini kurularak, “Geliyorum,” dedi.

Birlikte resepsiyona gittiler. Yannis kapalı olan bilgisayarı açıp bekledi.

Bu arada Maral sürekli ona bakıyordu.

Ekranı inceleyen adam ona döndü. “E oldu iste.”

Maral bozularak konuştu. “Ama ben iki kere denedim olmadı. Hay Allah! Kusura bakma, seni de rahatsız ettim.”

Adam bilgisayarın başından çekilirken masaüstünde Yannis adında bir dosya gördü ve surat asarak, “Önemli değil,” dedikten sonra doğruca mutfağa gitti.

Maral arkasından sinirli sinirli söylendi. “Beraber biraz vakit geçirsek ölürsün sanki!”

*

Nurcan ve Rıza mutfakta akşam yemeği yiyorlardı. “Nasıl görmedin anlamadım,” dedi kadın gülümseyerek. “Her yerde Mecnun’un taklidini yaparak, dıgıdık dıgıdık dolaşıyorlardı.”

“Mahmut’un dükkâna uğradım bugün, epeyce sohbet ettik,” dedi Rıza.

Nurcan onun bu önemsiz konuyu niye araya sıkıştırdığını anlamayarak sözlerine devam etti. “Kadını bir görecektin... Timarhaneden kaçmış gibi giyinmiş... Giymiş kaçınıcı yüzyıldan kalma

elbiseleri... Şöyle kabarık kabarık dantelli mantelli, kraliçe elbiseleri gibi ama! Şöyle kurum kurum kurulmuş arkaya... Çok komiklerdi çok...” Kahkaha attı.

“Ben görmedim,” dedi Rıza yeniden.

Nurcan gülerek sözlerini sürdürdü. “Valla şansına küs... Biz Aysel’le o kadar güldük ki karnım ağrıdı.” Birden gülmeyi kesti. “Gerçi kızına da Aysel’e de çok kızdım bugün ama neyse...”

“Ne ilgisi var?”

Nurcan iştahla anlatmaya başladı. “Selma’yı aradım eve gelince...”

*

Atlas’ın fayton sefasından sonra Rafet’in ısrarıyla hep beraber yemek yemişlerdi.

Handan karnına vurarak, “Çok güzeldiii,” dedi ve Yannis’e döndü. “Eline sağlık.”

“Afiyet olsun,” dedi adam gülümseyerek. “Doymayacaksın sandım.”

Handan güldü. “Ben böyle çok yerim bazen işte, adamı korkuturum.” Mecnun’a dönerek sordu: “Gidelim mi?”

Rafet araya girdi. “Aman oturun işte biraz daha! Hazır Atlas erkenden uyumuşken...”

Mecnun gülerek, “Faytonla temiz hava böyle çarpar adamı,” dedi.

“Aman ne eğlenmiş ne eğlenmiş! Öyle bir anlatıyordu ki hiç susmayacak sandım.” Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Çok teşekkür ederim, çok mutlu oldu benim ballı böreğim bugün.” Minnet dolu bir ifadeyle ekledi: “Sayenizde...”

Mecnun eğilip Rafet’in yanağını sıktı. “O hep mutlu Rafetim. Senin gibi babaannem olsa ben de mutlu olurum!”

Rafet elini savurarak, “Git başımdan,” dedi.

“Atlas prens ne zaman isterse, kontesin faytonu emrine amadedir efendim...” dedi Handan. “Tek şart Mecnun’un uygun olması.”

“Eeee... Tabii ki... Ne zaman canım isterse!”

“Aman sen de...” dedi Rafet. “Muhallebi tabağı gibi kendini üst rafa koymaya bayılırsın.”

Hepsi birden kahkaha attı.

Sessizlik olunca Handan ayağa kalkıp, “E hadi bize müsaade...” dedi. “Sabahtan beri eve uğramadım. Bugün böyle geçti ama her gün burada yemek zorunda kalmamak için gidip uyumalıyım şimdi. Yarın buzdolabını doldurmak için alışverişe çıkacağım.”

“Ay şükür!”

Handan şaşırarak Rafet’e döndü. “Bıktın herhalde benden Rafet abla?”

“Yok yok... Öyle demek istemedim!” diye acele acele açıklamaya çalıştı Rafet. “Alışveriş yapacağım deyince, eski Handan’a kavuşacağız diye sevindim.” Handan’a soran gözlerle baktı. “E herhalde pazara markete bu kıyafetle gitmeyeceksin?”

“Yooo... Gideceğim.”

Rafet çaresiz bir ifadeyle sordu: “Şaka yapıyorsun değil mi?”

“Ne kadar ciddi olduğumu görmek istersen, sen de gel,” dedi genç kadın gülümseyerek.

Rafet şaşkınlıkla baktı ona.

Yannis gülümseyerek bu sahneyi takip ederken, “Ne var bunda?” diyerek göz kırptı Mecnun Rafet’e.

*

Aysel ve Uğur, her akşam yemek sonrası olduğu gibi, çay içiyorlardı. Televizyonun sesi kısıktı. Aysel Taylan’ın gelecek olmasına çok sevinmişti. “Belki daha çok kalır ha?” diye sordu kocasına.

“Bilmem.”

“Tam anlayamadım ki ne dediğini hatlardan! Enine boyuna soracaktım, telefon kesildi... Hep kesiliyor zaten...”

Uğur gülümsedi.

“Eeee... Uzak mesafe tabii, normal,” dedi Aysel şöyle bir düşündükten sonra. Kocasının sehpanın üzerinde duran gazeteyle uzandığını görünce hemen ekledi: “Bir şey diyeceğim ama kızmayacaksın.”

“Söyle.”

“Ölümü öp biliyor da söylemiyorsan, niye öyle giyinip faytonla geziyordu o çatlak kadın?”

Uğur bıkkınlıkla cevap verdi. “Ayseeel!”

“Aman iyi... İki dakika konuşurmazsın adamı!”

“Kaçınıcı soruşun. Bilmiyorum dedim ya.”

Aysel söylenmeye devam etti. “Sanki bilsen söylersin de!”

*

“Emin misin gelmeyeceğine? İkrâm edecek pek bişi yok ama bitki çayı falan yapardım sana...”

Mecnun faytona binerken, “Yok be kontes, dinlen sen, ben de gidip çiçeklerimle bi sohbet edeyim,” dedi. “Bakalım bugün Gürkan’ın bakımından hoşlandılar mı? İfadelerini alayım...”

“E iyi o zaman. Her şey için çok çok teşekkür...”

Mecnun elini sallayarak onu susturdu. “Gerek yok...” Gülümsedi. “İşim, yani artık işlerimden biri bu benim.”

“İyi geceler o zaman... E hadi git.”

“İçeri gir de giderim.”

Handan kapıyı açıp ışığı yaktı ve Mecnun’a el sallayınca faytonun ilerlediğini gördü. Salona geçip çantasını bir koltuğa attı ve müziği açtı. *Gare du Nord* söylüyordu: *Pablo’s Blues...*

Aynanın karşısına geçip elbisesine bakarak gülümsedi, müziğin ritmiyle bir-iki defa döndü. “Pablocum, hüznün gayet asil bir şarkı olmuş tebrik ediyorum ama ben çok neşeliyim,” dedi gülererek. Sonra gidip koltuğa oturdu ve çantasını karıştırıp telefonunu çıkardığında Çetin’dan mesaj geldiğini gördü. “Ne diyorsun neeee?” diyerek mesajı açıp okudu: **Gerçekten de taşındın! Delilik bu yaptığın. Senden bu kadar kolay vazgeçeceğimi mi sandın? Seni ölesiye seviyorum Handan ve bunu anlatmak için yarın karşında olacağım. İyi geceler.**

Handan düşünceli bir ifadeyle mesaja baktı ve CD çalara göz atıp gülümsedi. “Neşemi kıskandın, değil mi Pablo?”